

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2016. október 13. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt I.rendű vádlott ÉS TÁRSAI ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2016. április 8. napján kihirdetett **8.B.1173/2014/55.** számú ítéletének I. rendű, II. rendű és III. rendű vádlottakra vonatkozó részét

m e g v á l t o z t a t j a :

I. rendű vádlott büntetését mint **különös visszaesővel** szemben tekinti kiszabottnak.

III. rendű vádlott vagyon elleni erőszakos bűncselekményét kifosztás büntettének [Btk. 366. § (1) bekezdés **c) pont** 1. fordulat] **minősíti.**

III. rendű vádlott szabadságvesztését **3 (három) év 10 (tíz) hónapra enyhíti.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletnek I. rendű, II. rendű és III. rendű vádlottakra vonatkozó részét **helybenhagyja.**

III. rendű vádlott által a 2016. szeptember 11. napjától 2016. október 13. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésébe **beszámítja.**

Megállapítja, hogy II. rendű vádlott lakóhelyének címe: (cím).

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság I. r. és II. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett testi sértés büntettében [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat].

III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett testi sértés büntettében [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] és kifosztás büntettében [Btk. 366. § (1) bekezdés b) pont 1. fordulat].

Ezért I. r. vádlottat mint visszaesőt 4 év 8 hónap szabadságvesztésre és 5 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani és I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

II. r. vádlottat 3 év 10 hónap szabadságvesztésre és 4 évre a közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani és megállapította, hogy abból II. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

III. r. vádlottat halmazati büntetésül 4 év 6 hónap szabadságvesztésre és 5 évre a közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani, és abból a III. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A kiszabott szabadságvesztésekbe beszámította az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről akként, hogy azok lefoglalását megszüntette, és egy részük megsemmisítését, más részük kiadását rendelte el.

Kötelezte I. r. és II. r. vádlottakat egyetemlegesen 97.663.-Ft, míg III. r. vádlottat 62.738.-Ft, illetve I. r., II. r., III. r. és IV. r. vádlottakat egyetemlegesen 61.254.-Ft bűnügyi költség megfizetésére.

Az első fokú ítélet ellen fellebbezést jelentett be I. r. vádlott és védője a büntetés enyhítése, II. r. vádlott a büntetés enyhítése, valamint III. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.37/2015/3-II. számú átiratában az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta I. r., II. r. és III. r. vádlottak vonatkozásában.

A II. r. vádlott védője a másodfokú eljárásban a II. r. vádlott fellebbezésének indokolását részletesen, írásban előterjesztette. Hivatkozott arra, hogy II. r. vádlottat a sértettel szemben érzett nagymérvű haragja és a sértett erkölcsileg mélyen elítélendő magatartása indította a bűncselekmény elkövetésére. Enyhítő körülményként indítványozta figyelembe venni, hogy II. r. vádlott egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, rendszeres jövedelemmel rendelkezik, diszharmonikus személyiség szerkezetű. 2007. május 25. napjától, azaz utolsó büntetése letöltésétől közel egy évtized telt el a jelen eljárásban elbírált bűncselekmény elkövetéséig. Utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelő súllyal az életveszélyes sérülés közvetett jellegét, illetve azt, hogy II. r. vádlott értesítette a sértett hozzátartozóját, valamint ezzel összefüggő megbánó magatartását. Álláspontja szerint további enyhítő körülményként kell értékelni II. r. vádlott pillanatnyi felindulásából eredő alkalmi elkövetési jelleget és azt, hogy a cselekmény megvalósítása körében enyhébb (eventuális) szándék terheli az eredmény vonatkozásában.

III. r. vádlott a másodfokú eljárásban bizonyítási indítványt terjesztett elő (1. név), (2. név) nagymamájának tanúkénti kihallgatása, illetve poligráfos vizsgálat elrendelése érdekében.

I. r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen fenntartotta az enyhítésre irányuló fellebbezést, illetve kiegészítette azt azzal, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás I. r. és II. r. vádlottak teljes ténybeli beismerő vallomása alapján megállapítható, így III. r. vádlott szavahihetősége megdőlt. Utalt arra, hogy álláspontja szerint nem volt megállapítható, hogy aludt a sértett, amikor a vádlottak megkezdték a bántalmazást.

A büntetés enyhítésére irányuló indítványát I. r. vádlott beszámítási képességét nem érintő

diszharmonikus jellegű személyiségszerkezetére, a kiskorú gyermekekről való gondoskodásra, az időmúlásra és megbánó magatartására, illetve ezen körülmények fokozott figyelembevételére alapozta.

II. r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen az írásban előterjesztett fellebbezés indokolásában foglaltakat mindenben fenntartotta.

III. r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen hivatkozott arra, hogy nem lehet minden kétséget kizáróan megállapítani azt, hogy III. r. vádlott tudott vádlott társainak a sértett bántalmazására irányuló szándékáról. Álláspontja szerint az a körülmény, hogy III. r. vádlott közreműködött a vádlott társainak a helyszínre szállításában, nem meríti ki a pszichikai bűnsegély fogalmát. Hivatkozott arra is, hogy a sértett tanú vallomása szerint mindössze egy pillanatra látta a III. r. vádlottat a szobaajtóban, illetve hogy III. r. vádlott következetes vallomása szerint amint észlelte, hogy az I. és II. r. vádlottak bántalmazzák a sértettet, akkor távozott. Így jelenléte a bűncselekmény elkövetésekor az I. és II. r. vádlottakra nem volt szándékerősítő hatású. Ezt alátámasztja az is, hogy a sértett állította, hogy III. r. vádlott őt nem bántotta, meg sem szólalt, passzívan viselkedett. Erre figyelemmel III. r. vádlott kívülállóként szemlélte a történeteket, az I. és II. r. vádlott, valamint a III. r. vádlott között szándékegység nem állapítható meg.

A kifosztás büntette vonatkozásában a felmentésre irányuló indítványát azzal indokolta, hogy miután néhány szem gyógyszer elvételét állapította meg az elsőfokú bíróság, álláspontja szerint ezt nem sikerült minden kétséget kizáróan megállapítani, mivel a sértett bontatlan csomagról beszélt, míg a felesége állította, hogy bontott volt a csomag, annak kiváltása óta 18 nap telt el, a sértett és felesége is szedtek abból. Hivatkozott arra is, hogy 1. sz. tanú nem látott gyógyszert a vallomása szerint. Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság e körben kizárólag I. r. vádlott terhelő vallomását vette figyelembe, amelyet a bírósági tárgyaláson akként módosított, hogy nem biztos abban, hogy III. r. vádlott magához vette a gyógyszert. Hivatkozott az Országos Mentőszolgálat mentési dokumentációjára is, amely szerint üres gyógyszeres üveget találtak a helyszínen. Álláspontja szerint mindezekből arra is lehet következtetést levonni, hogy más vitte el a gyógyszert a helyszínről a bűncselekmény elkövetését megelőzően, miután az első fokú ítélet 7. oldal 7. bekezdése is rögzíti, hogy az ajtó kizárólag szöggel volt zárható, így oda bárki bemehetett.

A fellebbezési nyilvános ülésen II. r. és III. r. vádlottak csatlakoztak a védőik által előadottakhoz.

Az ítélet tábla kizárólag a III. r. vádlott büntetésének enyhítésére irányuló fellebbezést ítélte alaposnak.

A Be. 348. § (1) bekezdése és a 349. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezésekkel érintett vádlottak vonatkozásában az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül és ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértés nélkül folytatta le a tárgyalást.

Az elsőfokú bíróság tényállás-felderítési feladatának eleget tett, további bizonyítás nem volt szükséges.

III. r. vádlott által tanúként kihallgatni indítványozott (3. név) (az első fokú ítélet tényállásában 4. sz. név) tanúkénti kihallgatására irányuló bizonyítási indítványt az ítélet tábla elutasította, mivel (3. sz. név) a bűncselekmény elkövetésekor jelen nem volt, így eltérő tényállás megállapítása a tanúkénti kihallgatásától nem várható.

Ugyancsak elutasította az ítélet tábla III. r. vádlott poligráfos vizsgálatára vonatkozó bizonyítási

indítványát, miután arra a bírósági szakban nem, hanem csak kizárólag a nyomozás során kerülhet sor, a nyomozás irányának meghatározása érdekében. A poligráfós vizsgálatról készített szaktanácsadói vélemény, mivel a hatályos büntetőeljárásról szóló törvény 76. § (1) bekezdésében írt taxatív felsorolásban nem szerepel, ezért nem minősül a bizonyítás eszközének, s így bizonyíték nem is származhat belőle.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében vizsgálat alá vette, és azok mérlegelésének eredményéről számot adott.

Részletes indokát adta annak, hogy III. r. vádlott tagadó vallomásával szemben miért I. r. és II. r. vádlottak beismerő vallomását, illetve a sértett III. r. vádlottra nézve terhelő vallomását fogadta el a tényállás megállapítása során. Kiemelt hangsúllyal vizsgálta és részletes bizonyítást folytatott le arra nézve, hogy a sértett határozottan kijelentette, hogy III. r. vádlott a szobában tartózkodott, és abban is biztos volt, hogy előző nap magához vette a Frontin nevű gyógyszert, amely másnap a bántalmazást követően eltűnt. A sértett előző este élettársával, (5. sz. név)-vel összeveszett, annak gyógyszerét magához vette, és a közösen lakott házból az édesapja halálát követően megüresedett házba ment aludni. 2. sz. tanú mentőápolóként a helyszínen egy üres Frontinos gyógyszeres üveget talált, amelyet 1. sz. tanú vallomása is megerősített. Ezen bizonyítékokból, valamint I. r. vádlott azon nyomozás során tett vallomása alapján, hogy a házból utoljára III. r. vádlott jött ki, és a III. r. vádlott a helyszínről távozóban elmondta neki, hogy magához vette és elhozta a gyógyszert, az elsőfokú bíróság helytálló következtetést vont le arra, hogy a hiányzó gyógyszert kizárólag III. r. vádlott vehette magához.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta és részletesen számot adott arról, hogy mennyiben és milyen bizonyítékokat fogadott el vagy vetett el, illetőleg milyen tényekből következtetett a vádlottak bűnösségére. Okfejtése logikus és mindenben megfelel az iratokban rögzítetteknek. Megfelelő indokát adta annak, hogy III. r. vádlott vallomásával szemben miért I. r. és II. r. vádlottak vallomásait, a sértetti vallomást és egyéb terhelő bizonyítékokat fogadta el a tényállás alapjául. III. r. vádlott, valamint védője által felmentés érdekében bejelentett fellebbezések a bizonyítékok mérlegelését támadták. Azt sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság III. r. vádlott védekezésével szemben a tényállás megállapításánál a terhelő bizonyítékokat fogadta el, és nem volt figyelemmel III. r. vádlott bűncselekmények elkövetését tagadó vallomására. A bizonyítékok értékelése és az alapján a bizonyítás eredményének a megállapítása az elsőfokú bíróság feladata [Be. 78. § (3) bekezdése]. Az iratszerű és logikus érveléssel elfogadott bizonyítékokra alapított tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nem kerülhetett sor [Be. 352. § (3) bekezdése], így a bizonyítékok újramérlegelésén keresztül a tényállást támadó, és a III. r. vádlott felmentését célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A bűncselekmények elkövetésének körülményeivel kapcsolatban III. r. vádlott vonatkozásában I. r. és II. r. vádlottak, valamint a sértett tanúvallomásán túlmenően 1. sz., 3. sz. tanú tanúk vallomását, valamint (házi orvos neve) házi orvos közlését, az Országos Mentőszolgálat mentési dokumentációs lapját, valamint az igazságügyi orvosszakértői és elmeorvos szakértői véleményeket értékelte a törvényszék.

Ennek során megállapította, hogy a tanúvallomások és egyéb bizonyítékok III. r. vádlott védekezését cáfolták, illetve I. r. és II. r. vádlottak vallomásait támasztották alá. Az igazságügyi orvosszakértő a bírósági tárgyaláson részben módosította a nyomozás során készült igazságügyi orvosszakértői vélemény a vonatkozásban, hogy az életveszély nem közvetlen, hanem közvetett volt, illetve a sértettnél nem agyzúzódás, hanem agyrázódás következett be.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az iratok egybehangzó adatai alapján mindössze az alábbiak szerint egészítette ki és helyesbítette:

Az első fokú ítélet 6. oldal 4. bekezdésében írt végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés próbaideje 2013. október 9. napjáig tartott.

Ugyanezen oldal 8. bekezdésében írt határozat száma helyesen: 2.Bk.471/2009/3.

A 6. oldal 1. és 2. bekezdésében, valamint a 7. oldal 1. bekezdésében írtak helyesen **III. r.** vádlottra vonatkoznak.

A 7. oldal utolsó előtti bekezdés 4. sorában I. r. **vádlott** támadt rá az akkor még alvó sértettre, majd I. r. és II. r. vádlottak az ott írt módokon **közepes-nagy erővel** bántalmazták a sértettet (nyomozati iratok I. kötet 580. lapszám alatti igazságügyi orvosszakértői vélemény).

A 8. oldal 4. bekezdés utolsó mondatát akként helyesbítette, hogy a közvetett életveszélyes sérülés további következményeit hárította el a szakszerű orvosi beavatkozás.

Ezen helyesbítésre azért volt szükség, miután a közvetett életveszélyes sérülés bekövetkezése esetén már nem az életveszély kialakulását, hanem a közvetett életveszélyes sérülés további következményeit kell orvosilag elhárítani.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, és a fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel az a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére.

A törvényszék III. r. vádlott cselekményeinek jogi minősítése során részben, a vagyoni elleni erőszakos bűncselekmény vonatkozásában téves álláspontra helyezkedett, egyebekben I. r., II. r. és III. r. vádlottak cselekményeinek helyes a jogi minősítése.

I. r. és II. r. vádlottak a sértettet az irányadó tényállás alapján durván bántalmazták, amely bántalmazás a sértett fejére irányult. I. r. vádlott többször közepes-nagy erővel a szoba betonpadlózatába verte a sértett fejét, míg II. r. vádlott a földön fekvő sértetthez lépett és a fejébe többször ugyanilyen erővel belerúgott. Mindeközben III. r. vádlott a szoba ajtajában állt és figyelte a történeteket IV. r. vádlottal együtt. A bántalmazás hatására a sértett eszméletét veszítette, közvetett életveszélyes sérüléseket szenvedett el.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás szerint abban, hogy I. r., II. r. vádlottak eleve azért keresték meg a sértettet, hogy bántalmazzák. III. r. vádlott ezen szándékukról tudva tartott velük és biztosította a helyszínre jutásukhoz a gépkocsit, majd a szobába lépve végignézte, hogy I. r., II. r. vádlottak a sértett fejét többször közepes-nagy erővel megütötték, illetve megrúgták. A vádlottak a cselekményük súlyosabb következményeit, az életveszély bekövetkezésének lehetőségét előre látták, miután a bántalmazás kizárólag a sértett fejére mint életfontosságú szervre irányult, azonban annak bekövetkezése iránt közömbösséget tanúsítottak, így szándékuk az életveszélyre mint eredményre eshetőleges formában terjedt ki.

Ezért helyesen az elsőfokú bíróság I. r., II. r. vádlottak cselekményét a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés 1. fordulat szerint minősülő és büntetendő, a Btk. 13. § (2)

bekezdése szerinti társtettesként elkövetett életveszélyt okozó testi sértésnek minősítette. III. r. vádlott előbb a gépkocsinak a sértetthez való eljutás érdekében való biztosításával, majd azzal, hogy a bántalmazás során az ajtóban állva végignézte a sértett bántalmazását, egyértelműen fizikai és pszichikai segítséget nyújtott a tettesi magatartást kifejtő vádlott társainak, s így cselekményét helyesen minősítette a törvényszék a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő, a Btk. 14. § (2) bekezdése szerinti bűnsegédként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntettének.

Ugyanakkor III. r. vádlott vagyon elleni erőszakos bűncselekményének minősítése részben téves. Az elsőfokú bíróság ugyanis arra az álláspontra helyezkedett, hogy III. r. vádlott úgy valósította meg a bűncselekményt, hogy a testi sértés során alkalmazott erőszak hatása alatt álló - eszméletlen - személytől vette el a gyógyszert.

A Btk. 366. § (1) bekezdés b) pont 1. fordulata szerint aki idegen dolgot jogtalan eltulajdonítás végett **az általa** más bűncselekmény elkövetése során alkalmazott erőszak, illetve az élet vagy testi épség elleni közvetlen fenyegetés hatása alatt álló személytől vesz el, megvalósítja a kifosztást. Jelen esetben I. és II. r. vádlottak alkalmaztak erőszakot, így a sértett **más által** alkalmazott erőszak hatása alatt állt. Ugyanakkor a sértett az irányadó tényállás szerint eszméletlen állapotban volt, így a Btk. 459. § (1) bekezdés 29. pontja alapján védekezésre képtelen személy volt. Ezen jogszabályhely szerint ugyanis ilyennek kell tekinteni azt, aki helyzeténél vagy állapotánál fogva ideiglenesen vagy véglegesen nem képes az ellenállás kifejtésére.

A Btk. 366. § (1) bekezdés c) pontja szerint követi el a kifosztás büntettét, aki idegen dolgot jogtalan eltulajdonítás végett védekezésre képtelen személytől vesz el.

A fentiekre figyelemmel az ítéletábra III. r. vádlott vagyon elleni erőszakos bűncselekményét kifosztás büntettének [Btk. 366. § (1) bekezdés **c) pont** 1. fordulat] minősítette.

A büntetést a törvényszék I. r. vádlottal, mint a Btk. 459. § (1) bekezdés 31. pontja szerinti visszaesővel szemben szabta ki, és nem észlelte, hogy I. r. vádlott **különös visszaeső**.

A Btk. 459. § (1) bekezdés 31. pont a) pontja szerint különös visszaeső az a visszaeső, aki mindkét alkalommal ugyanolyan, vagy hasonló jellegű bűncselekményt követ el.

Megállapította az ítéletábra, hogy I. r. vádlott az első fokú ítélet 4. oldal utolsó előtti bekezdésében írt Jászberényi Városi Bíróság 6.Bk.432/2012/3. számú ítéletével, illetve a Szolnoki Törvényszék 2.Bkf.198/2013/2. számú ítéletével meghatározott összbüntetésbe foglalt alapítéletei közül a Jászberényi Városi Bíróság 6.B.505/2009/20. számú ítéletével súlyos testi sértés büntette miatt is szabott ki büntetést. Miután jelen ügyben ugyancsak testi sértés büntette miatt ítélte a bíróság végrehajtandó szabadságvesztésre, így I. r. vádlott különös visszaesőnek minősül.

A Btk. 89. § (1) bekezdése szerint a különös visszaesővel szemben az újabb bűncselekmény büntetési tételének felső határa szabadságvesztés esetén a felével emelkedik. Erre figyelemmel a törvényszék I. r. vádlott esetén kedvezőbb büntetési tételt alkalmazott, miután nem kettőtől nyolc évig, hanem kettőtől tizenkettő évig terjedő szabadságvesztés szabható ki vele szemben. Így az irányadó törvényi középérték hét év, amelyhez képest az I. r. vádlott javára tért el. I. r. vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányában azonban az ítéletábra kizárólag a mindezek megállapítására szorítkozott.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülményeket akként helyesbítette, illetve egészítette ki, hogy valamennyi vádlott vonatkozásában további enyhítő körülmény a bűncselekmények elkövetése óta eltelt hosszú idő, amely több mint két év. I. r. vádlott esetén helyesen a különös visszaesői minőségét megalapozó büntetésein túli elítélései, míg III. r. vádlott vonatkozásában helyesen többszörösen büntetett előélete súlyosít.

Az így helyesbített bűnösségi körülmények alapján a másodfokú bíróság álláspontja az volt, hogy mindhárom vádlott esetén törvényes a végrehajtandó szabadságvesztés büntetés alkalmazása. Miután I. r. vádlottal mint különös visszaesővel szemben kell büntetést kiszabni, az ugyanilyen bűncselekményt elkövető II. r. vádlottal szemben alkalmazott 3 év 10 hónap szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás mértéke megfelelő volt.

Ugyanakkor III. r. vádlottal szemben kiszabott 4 év 6 hónap szabadságvesztés arra figyelemmel, hogy a testi sértés büntettét bűnsegédként valósította meg, - a belső arányosítás követelményére is figyelemmel - eltúlzott. Ezért III. r. vádlott szabadságvesztését a rendelkező részben írtak szerint enyhítette. Így a durvább elkövetési magatartást megvalósító II. r. vádlott, illetve az enyhébb elkövetési magatartást tanúsító, de további egy bűncselekményt elkövető III. r. vádlott büntetését azonos tartamban határozta meg, ugyanakkor I. r. és II. r. vádlott esetén a büntetések lényeges enyhítésére nem látott lehetőséget.

A Be. 372. § (1) bekezdése szerinti fentebb részletezett megváltoztatások mellett az elsőfokú bíróság ítéletének további rendelkezései törvényesek.

Így törvényes I. r. vádlott vonatkozásában annak megállapítása, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható, miután a korábbi végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt (2014. február 26.) után a végrehajtás befejezése (2014. december 18. napja) előtt követte el - 2014. március 29. napján - a jelen eljárásban elbírált bűncselekményt.

Erre figyelemmel az ítélet tábla a Be. 371. § (1) bekezdésének megfelelően a további törvényes rendelkezéseket helyben hagyta.

Megállapította II. r. vádlott lakóhelyének címét a fellebbezési nyilvános ülésen bemutatott igazolványa alapján.

III. r. vádlott által a 2016. szeptember 11. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2016. október 13. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

. Halász Edina s.k.
a tanács tagja, előadó

. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.480/2016/20. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 8.B.1173/2014/55. számú ítéletének I. r., II. r. és III. r. vádlottakra vonatkozó része a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2016. október 13. napján

Dr. Mezölaki Erik s.k.
a tanács elnöke